

Smuteční řeč Thomase Claasena:

Smuteční řeč byla mým dosud nejtěžším úkolem, který život přede mne postavil. Ale každé její slovo vychází ze srdce. Pro všechny, kteří nemohli být při tom:

Na úvod bych chtěl citovat krátký dopis, který jsi mi, milý Pierre, napsal před mnoha lety:

„Milý Thomasi, Tvůj fax mě velmi dojal a hodně mi pomohl při mé akci pro trpící děti v Bosně. Je potěšitelné vědět, že mladí lidé Tvé generace sdílí ideály, které hájím: mír, svobodu, lidskou důstojnost. Děkuji, Thomasi. Tvůj přítel Pierre Brice.“

Dva dny před tím jsem Ti poslal fax do televize, v níž jsi hovořil o Konvoji pomoci Pierra Brice. Chtěl jsi vybrat peníze, koupit za ně pomoc a přivést ji přímo lidem do válečné oblasti, těm nejnevinnejším a válkou nejvíc trpícím: dětem. Nechtěl jsi jen mluvit, chtěl jsi jednat. A proto jsem Ti projevil, za všechny fanoušky, svůj nejhlubší respekt. Ty jsi ve vysílání můj fax přečetl, fax „od dítěte, které má 18 let.“ O dva dny později jsi mi jako poděkování napsal uvedené řádky. Ten dopis nese datum – 18. června 1995.

„Tvůj přítel Pierre Brice,“ napsal jsi přesně na den před dvaceti lety. Tehdy jsem se neodvážil doufat, že se skutečně začíná rozvíjet spolupráce a rodinné přátelství. Základní kámen k tomu jsme položili před dvaceti lety.

Ještě hlouběji je ovšem položen v Tvém velkém srdci, v němž našli své místo nejen lidé, které jsi miloval a kteří milovali Tebe, nejen Tvá nade vše milovaná zvířata, ale také všichni ti, kteří se ocitli bez vlastního přičinění v nouzi a bez pomoci.

Tvůj postoj tvořily války. Jako mladistvý a mladý muž jsi tak krutým způsobem zažil, jak byly potlačovány a mrzačeny hodnoty jako mír, přátelství, lidskost, tolerance a respekt. O to víc jsi pak sám sobě přísahal, že budeš ve svém životě tyto hodnoty hájit.

Tyto zkušenosti Tě učinily „pravého“, autentického.

Při svém prvním vinnetouovském filmu jsi ještě vůbec netušil, jak moc má role náčelníka Apačů, kterou jsi nejdřív ani nechtěl hrát, s Tebou společného. To poznání přicházelo postupně. A teprve později, až jsi sám začal psát scénáře pro přírodní divadla a pro televizní seriál „Můj přítel Vinnetou“, jste se oba – Ty a Tvá role – symbioticky vzájemně slili do jedné bytosti. Vznikla kolem Tebe aura, kterou už nádhernými slovy popsala Karen Jacobs – Zanderová, a kterou jsi Ty sám tak nevnímal.

O to víc Tvé publikum.

Tvé publikum. Tví fanoušci.

Slovo „fanoušci“ jsi neměl rád, byli to „Tví přátelé“.

„Každý herec si přeje úspěch,“ říkával jsi často ve svých interview. „Kdo tvrdí něco jiného, lže,“ mínil jsi. Ty jsi měl s Vinnetouem enormní úspěch, obrovské publikum, na které jsi byl hrdý. Nikdy jsi nezapomněl, komu za tento úspěch vděčíš, totiž svým fanouškům, svým přátelům. Byl jsi jim vděčný, téměř pokorný. Když jsi byl delší dobu ve Francii, tak ses ptal, zda tady ještě Tvoje publikum bude, až se vrátíš, protože to pro Tebe nikdy nebylo samozřejmé.

A přece Tvoje publikum tady bylo vždy. Nejen v Německu, ale i v Rakousku, ve Švýcarsku, v Česku, v Rumunsku. A Ty jsi byl tak rád a tak vděčný.

Vzpomínám si, když jsme byli před několika lety v Česku. Já jsem Tě doprovázel jen krátce, vystoupení organizoval někdo jiný. Oba jsme nevěděli, co nás čeká, ve vzduchu viselo slovo „festival“. Snad každému přítomnému zde něco říká „Wacken Open Air“. Je to široko daleko největší heavy metalový koncert a pořádá se každoročně pro 80 000 návštěvníků 15 kilometrů od mého domova. Tam, v Trutnově, nás čekalo české vydání Wacken Open Air s 10 000 návštěvníky.

Když jsme autem dojeli k zákulisí, téměř nám odletěly bubínky a kolem nás se to hemžilo polonahými lidmi s dlouhými vlasy. Jeden z těch českých Indiánů prudce otevřel dveře od auta. Byl to pořadatel, který Tě chtěl pozdravit, ale Ty jsi dveře zase zevnitř zavřel, protože sis myslel,

že Tě chtějí přepadnout. Připadal sis jako v příslovečném špatném filmu a chtěl jsi zpátky do hotelu.

„Tady nikoho nezajímám,“ říkal sis. Když jsem celou situaci za občasné ztráty sluchu vysvětlil, přesvědčil jsem Tě, abys na jeviště vystoupil. Co se pak dělo, s tím jsi nepočítal ani v těch nejodvážnějších snech. Za Vinnetouovy melodie jsi vystoupil před masu čítající 10 000 lidí. Jak Tě oslavovali! Po každé Tvoji větě se rozlehl frenetický potlesk, který nebral konce. Mnoho vět jsi ani nemohl říci, slzy se Ti draly do očí, byl jsi přemožen, dojatý. Zpátky v hotelu jsi byl jako v nebi, v takové jsi byl euforii. Už jsi nic nejedl a ani jsi nevypil svoji večerní skleničku červeného vína.

Řekl jsem Ti: „Teď víš, jak se cítí Tví fanoušci, když před ně vystoupíš.“

Stokrát, tisíckrát jsem zažil, že jsme spolu byli na cestách. Vídal jsi chvějící se ruce, které Ti předkládaly fotografie k podpisu. Slýchal jsi roztřesené hlasy prosící Tě o autogram. Vídal jsi slzy radosti v očích, když Ti děkovali. Ale přece jsi nikdy nechtěl přiznat, že Ty jsi spouštěčem toho všeho. Sám jsi lidem podával svůj autogram s poděkováním. To je skromnost, to je pokora, to je upřímná vděčnost. Rozdával jsi autogramy dlouhé hodiny a bylo jedno, zda vyhrazený čas skončil nebo ne. „Nemůžu přece přestat,“ říkával jsi, když jsi viděl tu dlouhou řadu, jako třeba v Ra-debeulu před několika lety. Ve spalujícím vedru tam lidé čekali, aby od Tebe získali autogram. A i když už ruka bolela, přestal jsi teprve tehdy, až každý svůj autogram dostal. „Když sem ti lidé kvů-li mně jedou, nemohu je zklamat,“ říkal jsi.

Ne, Pierre, lidi jsi nezklamal, jistě ne. Naopak, dal jsi jim víc, než by si chtěli přiznat. Byl jsi idolem celých generací, dal jsi nám na cestu svoje hodnoty. Proto dnes nevidíme jen smutek, nýbrž jsme vděční za dobu, kterou jsi s námi byl. Za to Ti děkuje Tvá rodina, za to Ti děkují Tví přátelé a za to Ti děkují všichni ti, kteří jsou zde – osobně nebo svými srdci. Účast vyjádřená rodinně a zejména Helle je uchvacující. Pomáhá v této těžké době. Hella mě ale prosila, abych Vám, úžasným fanouškům, Pierrovým přátelům, kteří je oba už roky provázíte, vyřídil, že vás prosí o pochopení, že dnes nemá sílu vás všechny pozdravit a obejmout. Je vám nekonečně vděčná za to, co jste všechny ty roky pro Pierra učinili.

Pierre, v našich řečech jsme Tě Karin i já přímo oslovovali. Jsi ještě tady, v našich srdcích. A jménem všech Tvých fanoušků, Tvých přátel, Ti říkám: Nezůstaneš zapomenut! Adieu, můj příteli.